Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561696624/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

ber brændte, var hun dog mest i hans Tanker; han følte sig let som et Duun i Luften og kunde svæve efter *Naomi*; men den vanvittige Pige var vaagnet og holdt ham fast, hun havde slynget sine Arme om hans Been, hun holdt saa fast, saa fast, og længer og længer borte rullede Vognen. Da anstrængte han sin hele Kraft for at slippe løs, og Virkningen var, at han vaagnede. Det var en Drøm, følte han, og dog rullede det endnu langt borte i Luften; noget Tungt laae fast paa hans Fødder. Han løftede Hovedet i Veiret. Der sad hun som den hvide, skinnende Elverpige, med nøgent Bryst og nøgne Skuldre, det store Haar omflagrede hende; men det var kun et Moment hun var synlig, det phosphoriske Skjær, som omgav hende, forsvandt, det blev bælgmørkt, og langt borte rullede Tordenen.

»Jeg brænder!« sagde hun. »Det er ligesom om mit Hjertevand var borte, og jeg kun havde den hede Lue i mig! Sover Du, lille Dreng?«

Christian vovede ikke at svare. Det var den sindssvage Pige, som knælede paa hans Fødder, sin Klædning havde hun revet af, sine nøgne Arme holdt hun høit i Veiret.

»Høret Du, hvor Tyrene brøle deroppe?« spurgte hun. »De fare frem som Hjortene og bære brændende Ildtakker; jage de dem i Dit Liv, saa maa Du døe! røre de ved Dit Huus, da staaer det i Lue! det største Træe flyver i Splinter! Saae Du Hornene? De skinne, som Kobber og Tin! Vær ikke bange! snart ere de ovre, saa løbe kun de smaa Kalve bag efter og brøle; de have smaa Horn, der med Zikzak stikke frem fra Kanten af den sorte Sky!«

Et blændende Lyn, hvor Tordenskraldet fulgte i samme Nu, vakte alle Sovende rundt om. Forfærdede foer Qvinderne op. Den Gamle greb den halvnøgne Pige, som stod midt i Vognen. Stormen tog i de lange Lokker og i det lette Teppe, som kun hang om hendes Fødder og løftede det høit i Veiret.

»Jesu Kors!« var det almindelige Udraab. Enhver søgte paa det Bedste at tildække sine Syge. *Christian* blev skjult under det store Hestedækken, men næste Vindstod greb saa kraftigt deri, at det var hvirvlet langt bort, havde *Maria* ikke bøiet sig hen over det. Træer og Buske svingede som tynde Rør, Blade og Grene fløi omkring, og midt i Stormen hørte han den unge Pige synge og Qvinderne bede.

Da lyste et skrækkeligt Lyn, medens Braget bedøvende rullede over dem. Vognen selv syntes at rystes og *Christian* saae den hele Egn i et Nu som oplyst af det mest blændende Lys. Hver Busk, hvert Træ,

Kirken og Husene, Alt fremtraadte saa tydeligt, og foran i Vognen reiste Pigen sig; hun havde kun det tynde, hvide Stykke Linned paa. Med Hænderne udbredte hun sit lange Haar, udstødte et vildt Skrig og sprang ned af Vognen; i samme Nu rugede igjen det kulsorte Mørke over den hele Egn. Der var dødsstille.

»Hvor er *Luziel*« raabte Moder og Bedstemoder. »Gud! hvor blev hun af!«

De grebe med Hænderne rundt om efter hende, men stødte kun paa Træer og Buske. Regnen styrtede ned i tunge Strømme. Begge Qvinderne udstødte et Forfærdelsens Skrig, som den rullende Torden overdøvede. Bedstemoderen søgte med Haanden henad Jorden, Moderen løb afsted i Regn og Mørke og raabte »*Luziel*« *Christian* knugede sig fast til sin Moder; det var en skrækkelig Nat.

Et Lyn og et Skrald, begge af samme Kraft, som hiint, ved hvilket den unge Pige forsvandt for dem, fulgte senere, og med disse syntes Uveiret at have lagt sig; de følgende vare langt svagere, Regnen faldt kun i enkelte Draaber. Men hele denne Mellemtid var den skrækkeligste for den stakkels Moder, der, uvis om, hvorhen hun skulde vende sig, for at finde sin ulykkelige Datter, løb fremad over Tuer og Tjørne. Et Øieblik, ved det lysende Lynblink, syntes hun at see noget Hvidt svæve hen over Marken; hun tog samme Retning, men standsedes snart af en Grøft, snart af en Busk, mellem hvis Grene hun trængte ind. Midt i Regn og Blæst syntes hun at høre Datterens Stemme, hvad dog var umuligt, thi Stormens Hvinen døvede hver Lyd. Hun nødtes til at tage samme Retning, som Stormen foer, og den førte hende fremad som et Legetøi for sin Kraft. Undertiden følte hun sig blive baaret hen over Jorden; endelig standsede hun ved en høi Grøft; instinctmæssigt steg hun derop og blev i Øieblikket af den hvirvlende Vind revet ned paa den anden Side i det høie Græs. Et Lyn oplyste foran hende den gamle Herregaard Ørebækkelunde med sit Taarn, sine mægtige Muurpiller og gothiske Karnapper. Hun var i Haven, hvor de gammeldags beskaarne Hække, og hvide Steenfigurer staae; var det een af disse, som ved det blinkende Lyn syntes at bevæge sig, eller var det Datteren, hun saae? Hendes Fødder skjælvede; bævende raabte hun hendes Navn, medens Stormen omhvirvlede de unge Blade og det vintergule Løvfald.

Det var tidligt paa Morgenen, da *Christian* vaagnede af en dyb Søvn. Hans Moder og den ældre Kone sad forud paa Vognstangen og